

Zolang door het Coronavirus kerkdiensten en andere kerkelijke activiteiten niet doorgaan en er geen huisbezoeken worden afgelegd schrijft ds. Bart Vijfvinkel driemaal per week een brief/overweging opdat we ons juist ook in deze tijd met elkaar verbonden weten. Reacties welkom:
predikant@pknwormer.nl

23 maart 2020

Beste mensen,

Het is een vreemde zondag zoals alle dagen sinds een week anders dan anders zijn. Vanmorgen zouden we in `onze` kerk Avondmaal gevierd hebben. De stoelen zouden in een kring staan, groot genoeg voor de hele gemeente, om zo de verbondenheid ook in de uiterlijke vorm tot uitdrukking te brengen. Kortgeleden heeft de kerkenraad voor die vorm gekozen en iedereen was er enthousiast over. Maar nu waren we vanmorgen allemaal aan huis gekluisterd. Met elkaar verbonden – misschien nog meer dan anders – maar niet samen in die kring. Ik heb het gemist. Gelukkig wordt er veel gebeld, gemaïld, geappt. Vandaag zijn die communicatiemiddelen echt een zegen.

Wat doet de situatie met ons?

1. ze roept herinneringen op aan vroeger.

Aan een jeugd in de eerste helft van de vorige eeuw. Een griepje kon zomaar leiden tot een ziekenhuisopname of tbc.

Aan de oliecrisis in 1973 met de autoloze zondagen die ook zo onwettelijk waren. Ook toen hield de minister-president in zwart pak een toespraak tot de Nederlandse bevolking.

Aan de oorlog: de beperking van vrijheid en de angst.

2. Naast dat de situatie herinneringen oproept heeft het in de eerste plaats grote invloed op het `gewone` leven dat niet zo gewoon is als we dachten. Nog niet eens zo lang geleden was het Coronavirus iets van heel ver weg, van Wuhan In China. Nu gaat er geen kwartier voorbij zonder dat het woord in je opkomt en bepaalt het virus je leven en gedachten op zoveel manieren: in verdriet om de slachtoffers, in bezorgdheid om kwetsbare naasten, in angst om besmet te raken, in teruggeworpen zijn op jezelf (je zou zo graag even bij iemand aangaan, hem haar even omhelzen), in onzekerheid (hoelang gaat het duren?), in samen in één huis leven zonder dat je even alleen kunt zijn, in niet meer samen koffiedrinken en eten in de grote zaal maar alleen op je kamer, in je bestaanszekerheid (verlies van werk en inkomen), in het wegblijven van je huishoudelijke hulp, in de afspraak in het ziekenhuis die niet doorgaat, in het afgelaste concert waar je je op verheugde, etc. etc. In zoveel ingrijpende en minder ingrijpende dingen (en dan heb ik het nog niet eens over de asielzoekers die op het moment niet worden opgenomen, de grenzen nog dichter dan voorheen!). Ik hoop en bid dat we een manier vinden om deze tijd goed door te komen.

3 En, zinzoekers als we zijn, de situatie doet ons zoeken naar betekenis van wat ons overkomt. Of die zin er is? Ik voelde mij aangesproken door wat Evert Jan de Weijer – predikant van de Thomaskerk in Amsterdam - in zijn coronablog schrijft:

“... Dat zijn de dingen die gebeuren. Daarin worden wij wakker, als in een boze droom waaruit je maar niet ontwaken kan en zoals de lege stad (Amsterdam. BV) ons dezer dagen ook een beetje toeschijnt. Ze hebben geen betekenis en God wil je er ook helemaal niets mee zeggen... Waar het werkelijk op aankomt, is wat wij mensen doen in al deze toevalligheid. In de grilligheid van de dingen houden God en zijn engelen steeds hun adem in en kijken

nieuwsgierig naar hun mens. Zullen zij elkaar trouw blijven? Zullen ze iets zeggen als: 'waar jij gaat, ga ik. Jouw land is mijn land en jouw God, vooruit, is mijn God?' Zullen zij zich niet laten kisten door de omstandigheden maar zullen zij vindingrijk, vertrouwensvol blijken? Zullen zij vreemde dingen doen? Muziek maken op het balkon? Elkaar toezingen? Lieve briefjes in de bus doen? Applaudisseren in de nacht? Elkaar bestoken met grap na grap over Wc-papier en hamstertolken? Zullen zij zozeer de voorkeur geven aan het vertrouwen dat uiteindelijk de werkelijkheid in al haar willekeur, er niet van terug heeft? Als de tekenen mij niet bedriegen, zijn wij dat zeer aan het doen. En dat scheidt vertrouwen in de toekomst. Dat wordt ook wel geloof genoemd."

Vertrouwen dat sterker is dan de werkelijkheid in al haar willekeur.

Mooi. Ik geef het graag aan u door.

God nabijheid gewenst, vriendelijke groet,

Bart Vijfvinkel

Bron: <https://www.thomaskerk.nl/activiteiten/193-corona-blog>

de Wering 44
1511 HG Oostzaan
predikant@pknwormer.nl
075-6845338/06-19685110